

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Justyna Dałkowska

Protokolant: German Vitkovskiy

Prokurator: Marzena Pierścińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2022 r. w W.

sprawy **J. M.**, syna C. i A. z domu T.,

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 02 lipca 2022 roku w W. na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, potwierdzonym badaniem na urządzeniu kontrolno-pomiarowym wskazującym I bad. 0,92 mg/l, II bad. 0,97 mg/l, III bad. 0,98 zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki H. o nr rej. (...),

- to jest o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **J. M.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego **J. M.** kary grzywny zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 2 lipca 2022 r. w godz. 01:50 – 13:15, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. M.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego **J. M.** środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza mu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 2 lipca 2022 r., przyjmując, że jeden dzień zatrzymania prawa jazdy odpowiada jednemu dniowi wykonywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych;

V. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądza od oskarżonego **J. M.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 6. 000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;

VI. zasądza od oskarżonego **J. M.** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.020 (jeden tysiąc dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków, w tym kwotę 800 (osiemset) złotych tytułem zwrotu opłaty

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 876/22</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. M.	w dniu 02 lipca 2022 roku w W. na ul. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości, potwierdzonym badaniem	

		na urządzeniu kontrolno-pomiarowym wskazującym I bad. 0,92 mg/l, II bad. 0,97 mg/l, III bad. 0,98 zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym m-ki H. o nr rej. (...) – tj. czyn z art. 178§1 kk	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W nocy z 1 na 2 lipca 2022 r. funkcjonariusz policji B. M. pełnił służbę w patrolu zmotoryzowanym. Około godz. 1.20 na ul. (...) zauważył pojazd marki H. o nr rej. (...), którego kierowca zmieniał pasy ruchu bez używania kierunkowskazów, na chwilę włączał światła awaryjne, po czym je wyłączał, na koniec dojechał do samochodów stojących na pasie do skrzyżowania w lewo, oczekujących na zapalenie się zielonego światła. Wyminął wszystkie pojazdy, po czym skręcił w lewo w trakcie wyświetlania się czerwonego światła dla tego kierunku ruchu.</p> <p>Funkcjonariusze Policji zdecydowali dokonać zatrzymania kierującego pojazdem i przeprowadzić badanie jego stanu trzeźwości.</p>	protokoły: zatrzymania osoby, badania stanu trzeźwości, świadectwo wzorcowania,	2-2v,5-5v, 6, 7-8, 8,	

<p>Policjanci przebadali J. M. urządzeniem A. z wynikiem pozytywnym, a następnie (...) z wynikiem 0,99 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Następnie oskarżony został zatrzymany i przewieziony do (...), gdzie został poddany badaniom na zawartość alkoholu alkomatem A. 2.0 z wynikiem I. próba 0,92 mg/l (godz. 01.57), II. próba 0,97 mg/l (02.14) i III próba – 0,98 mg/l (02.30) alkoholu w litrze wydychanego powietrza.</p> <p>J. M. nie był uprzednio karany, posiada wykształcenie średnie, prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje w wypożyczalni samochodowej.</p> <p>Przed przedmiotowym zdarzeniem oskarżony był karany za wykroczenia z zakresu ruchu drogowego mandatami po 200 i 500 zł.</p>			
zeznania świadka B. M.	13-16v, 71-72		

wyjaśnienia J. M.	20v, 70-71		
karta karna	30		
informacja o ukaraniu za wykroczenia	25-26		

0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego J. M.	Wyjaśnienia oskarżonego J. M. Sąd uznał za prawdziwe. Oskarżony nie utrudniał postępowania karnego, przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, a przy tym w toku postępowania sądowego wyraził żal z powodu zaistnienia zdarzenia. Oskarżony nie złożył wyjaśnień odnośnie przebiegu zarzucanego mu czynu i odmówił udzielenia odpowiedzi na pytania Sądu i Prokuratora. Wskazał jedynie, że odkłada pieniądze, ponieważ chce w przyszłym roku	

		rozpocząć studia medyczne, porusza się komunikacją miejską, zdaje sobie sprawę z naganności popełnionego czynu.
zeznania świadka B. M.	Brak jest podstaw do zakwestionowania zeznań świadka – funkcjonariusza Policji B. M.. Opisał on precyzyjnie zachowanie oskarżonego przed zatrzymaniem, a także przebieg samego zatrzymania, zachowanie oskarżonego i sposób przeprowadzenia badań stanu trzeźwości. Jego zeznania są spójne, rzeczowe, a także zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności dokumentacją sporządzoną przez funkcjonariuszy Policji na miejscu zdarzenia i wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.	
protokoły: zatrzymania osoby, badania stanu trzeźwości, świadectwo wzorcowania, przeszukania osoby	Za wiarygodne uznano także dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Zdaniem Sądu dowody w postaci: protokołu zatrzymania, protokołu przeszukania osoby, protokołów badania stanu trzeźwości, jak również świadectw wzorcowania w pełni zasługiwały na miano wiarygodnych, albowiem	

	nie zachodziły żadne okoliczności, które rodziłyby jakiegokolwiek wątpliwości, co do prawdziwości zawartych w nich informacji. Wszystkie te dokumenty zostały sporządzone przez upoważnione osoby w ramach wykonywanych przez nie czynności służbowych, a strony procesowe nie kwestionowały tychże dokumentów. Nie budzą też one zastrzeżeń Sądu zarówno co do formy ich sporządzenia, jak i zawartych w nich treści.	
karta karna	Dowód wiarygodny, dokument sporządzony przez właściwe organy, w odpowiedniej formie, spójny z pozostałym materiałem dowodowym. Brak podstaw do jego kwestionowania. Dowód na okoliczność niekaralności oskarżonego.	
<i>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. M.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Analiza całokształtu materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, że J. M. dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Wskazany przepis penalizuje prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż oskarżony w dniu 2 lipca 2022 roku w W. przy ulicy (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (I bad. 0,92 mg/l, II bad. 0,97 mg/l, III bad. 0,98 zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu] prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym, czego również nie kwestionował sam</p>			

oskarżony, przyznając się do zarzucanego mu czynu.

Pojęcie stanu nietrzeźwości zostało zdefiniowane w art. 115 §16 k.k. w myśl, którego stan ten zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wdychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Skoro zatem u oskarżonego, prowadzącego samochód, stwierdzono I. próba 0,92 mg/l, II. próba 0,97 mg/l, III. próba 0,98 mg/l alkoholu w litrze wydychanego powietrza, to niewątpliwie znajdował się on w stanie nietrzeźwości, a co za tym idzie – zrealizowane zostało znamię czynu zabronionego określonego w art. 178a § 1 k.k.

Pod pojęciem „pojazdu mechanicznego” rozumieć należy każdy pojazd drogowy lub szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszynę samobieżną i motorower (patrz: uchwała Sądu Najwyższego Izba Karna z dnia 28 lutego 1975 r., sygn. V KZP 2/74). Przez prowadzenie pojazdu rozumieć należy wprowadzenie go w ruch, kierowanie nim,

nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu (patrz: Andrzej Marek, „Kodeks karny. Komentarz”, LEX 2010). Nie ulega wątpliwości, iż prowadzony przez oskarżonego samochód osobowy był pojazdem mechanicznym w rozumieniu art. 178a § 1 k.k.

Przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów (drogi publiczne, osiedlowe, tereny budowlane, lotniska itp.). Miejszem takim niewątpliwie jest ulica (...) w W., stanowiąca jedną z głównych arterii komunikacyjnych stolicy Polski.

Mając na uwadze powyższe sąd uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, który zakwalifikował jako wyczerpujący znamiona występku określonego w art. 178 § 1 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. M.	I	I	Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu wzięto pod uwagę fakt, że J. M. prowadził samochód w ścisłym centrum miasta, gdzie natężenie

ruchu o każdej porze doby jest stosunkowo duże, a stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu przekroczyło znacząco (wręcz kilkakrotnie) dopuszczalną granicę. Oskarżony prowadził pojazd w sposób ewidentnie zagrażający innym uczestnikom ruchu drogowego- dokonywał manewru skrętu w lewo na czerwonym świetle, wymijał samochody stojące na pasie i oczekujące na światło zielone, zmieniał pasy ruchu bez kierunkowskazów, włączał bez uzasadnienia światła awaryjne.

J. M. w chwili dokonania czynu był osobą pełnoletnią, znającą normy prawne i zdolną przewidywać skutki swojego działania. Oskarżony nie działał w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem, nie zachodziła również żadna okoliczność, która uwalniałaby go od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, tj. wyłączałaby bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. Nie działał też w żadnej sytuacji szczególnej, która chociażby po części usprawiedliwiała jego

naganne zachowanie. Fakt, iż nie chciał aby jego partnerka korzystała z ubera nie usprawiedliwia prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Co więcej stwarza to dla niej poważniejsze niebezpieczeństwo niż przejazd pojazdem z sieci Uber. Oskarżony miał inne możliwości rozwiązania tej sytuacji, jak np. pojechanie taksówką wraz z partnerką lub odwiezienie jej do domu komunikacją miejską.

Wszystkie opisane powyżej okoliczności przemawiają za uznaniem zarówno stopnia winy oskarżonego, jak i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu za zdecydowanie przekraczający próg nieznacności.

Poczynione ustalenia faktyczne i ich analiza prawna upoważniały, a zarazem obliigowały do wymierzenia oskarżonemu kary. Przy wymiarze kary Sąd kierował się zasadami określonymi w art. 53 k.k., tj. bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz mając na cele prewencji generalnej i indywidualnej.

Jako okoliczności obciążające przy wymiarze

kary Sąd potraktował przede wszystkim to, że oskarżony będąc mężczyzną w wieku dojrzałym, o ukształtowanej już osobowości wykazał się rażąco niewłaściwym zachowaniem, które mogło narazić nie tylko jego samego, ale i innych uczestników ruchu na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia.

Na wymiar kary wpływ miały również okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego. Sąd w tym zakresie uwzględnił, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, w chwili orzekania nie był karany. Ponadto oskarżony przyznał się do winy, wyrażając skruchę. W ocenie Sądu prowadzone z jego udziałem postępowanie miało na niego stosowną siłę oddziaływania i będzie on potrafił dzięki temu wyciągnąć prawidłowe wnioski na przyszłość.

Kierując się tymi przesłankami za prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych. W ocenie Sądu taka kara jest w niniejszej sprawie jedyną właściwą reakcją na objęte zarzutem zachowanie

			<p>oskarżonego. Określona liczba stawek dziennych grzywny mieści się w granicach wyznaczonych przez ustawę, nie przekracza stopnia winy oskarżonego i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Wykonanie orzeczonej kary w ocenie Sądu wzbudzi w oskarżonym poczucie odpowiedzialności za własne czyny oraz potrzebę przestrzegania porządku prawnego. Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny na kwotę 40 złotych, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 3 kk, tj. wziął pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. W ocenie Sądu przy stałej pracy i braku osób na utrzymaniu wymiarzenie grzywny w kwocie 8.000 zł nie stanowi obrazy ww. normy prawnej i nie czyni odpowiedzialności oskarżonego iluzoryczną, leżąc jednocześnie w zakresie możliwości majątkowych oskarżonego.</p>
J. M.	II	I	<p>Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Ratio legis środka karnego zakazu</p>

			<p>prowadzenia pojazdów sprowadza się do wyłączenia z udziału w ruchu (czasowego, a w pewnych przypadkach także na zawsze) osób, gdy z okoliczności wynika, że prowadzenie przez nie pojazdów zagraża bezpieczeństwu w komunikacji (art. 42 § 1 k.k.). W przypadku skazania nietrzeźwych kierujących orzeczenie zakazu jest obligatoryjne, niezależnie od okoliczności sprawy (art. 42 § 2 k.k.). Ustalając wymiar tego środka karnego Sąd uwzględnił czas, jaki niezbędny jest, aby oskarżony stał się odpowiedzialnym uczestnikiem ruchu drogowego, świadomym zagrożenia, jakie wiąże się z naruszaniem reguł bezpieczeństwa.</p>
J. M.	III	I	<p>W oparciu o wskazane wyżej przyczyny, Sąd na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego do zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości 6 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Podkreślić należy, że orzeczenie tego środka karnego w wysokości, co najmniej 5 000 zł w stosunku do skazanego za przestępstwo określone w art. 178 a § 1 k.k. jest</p>

			w świetle obowiązujących przepisów obligatoryjne.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. M.	IV	I	Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego J. M. kary grzywny Sąd zaliczył temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 2 lipca 2022 roku od godziny 01:50 do dnia do godziny 13:15 przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny.
J. M.	V	II	Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego J. M. środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy nr od dnia 2 lipca 2022 roku do dnia 8 listopada 2022 r, czyli dnia wydania wyroku.
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Na etapie postępowania sądowego obrońca oskarżonego złożył wniosek o warunkowe umorzenie postępowania. W realiach niniejszej sprawy nie było jednak podstaw do uwzględnienia tegoż wniosku. Okoliczności sprawy nie pozwalają stwierdzić, iż spełnione zostały określone ustawą przesłanki uzasadniające zastosowanie tej instytucji probacyjnej przez sąd.

Stan faktyczny nie budził w niniejszej sprawie zastrzeżeń żadnej ze stron. Nie był on przez którąkolwiek ze stron kwestionowany, nie wywołał także wątpliwości sądu rejonowego w kwestii popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Przesłankami orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego pozostają określone w art. 66 § 1 k.k. okoliczności spośród których wymieniony został także warunek, by wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne.

W dalszej części przepisu ustawodawca dodaje do tych warunków również ocenę postawy sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, która łącznie z oceną jego właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia sprawcy uzasadniać ma przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowe umorzenie postępowania jako instytucja o charakterze wyjątkowym stosowana być może wyłącznie co do przestępstw w przypadku których występuje nasilenie okoliczności łagodzących tak w zakresie samego czynu, stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa, stopnia winy oskarżonego, jak i jego właściwości i warunków osobistych. W przypadku przestępstw z art. 178a § 1 k.k. rozstrzygnięcie o warunkowym umorzeniu postępowania pozostaje zasadne, gdy stopień nietrzeźwości sprawcy jedynie w niewielkim zakresie przekracza próg dzielący przestępstwa od wykroczeń, czyn popełniony został w miejscu i czasie w których ruch pojazdów nie jest nasilony, zaś postawa sprawcy, w tym

okoliczności podmiotowe związane z warunkami w których dopuścił się on popełnienia przestępstwa, pozostają dla oskarżonego korzystne, także w zakresie szczególnej sytuacji motywacyjnej z którą związane było popełnienie czynu. Analiza okoliczności niniejszej sprawy pod kątem wskazanych przesłanek orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania nie daje podstaw do stwierdzenia, iż zasadne w świetle celów postępowania karnego, w tym założeń kodeksu karnego w kwestii prawnokarnej reakcji na czyn zabroniony, pozostawałoby orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego.

Okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu nie dają bowiem podstaw do stwierdzenia, że wina i społeczna szkodliwość przestępstwa nie są znaczne. Chociaż czyn z art. 178a § 1 k.k. stanowi przestępstwo z tzw. abstrakcyjnego, a nie konkretnego zagrożenia, oceniając stopień tego abstrakcyjnego zagrożenia nie można ignorować konkretnych okoliczności sprawy posiadających wpływ na ocenę stopnia potencjalnego zagrożenia jakie niosło ze sobą popełnienie przestępstwa. Oceniając

stopień społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonego mieć trzeba
na względzie fakt,
iż przypisanego mu
przestępstwa dopuścił
się oskarżony prowadząc
w stanie nietrzeźwości
pojazd w ścisłym centrum
W., przy czym prowadził
samochód łamiąc kolejne
przepisy ruchu drogowego
i narażając innych
uczestników ruchu na
potencjalne
niebezpieczeństwo.

Przypisanego mu
przestępstwa dopuścił się
nadto z powodów, które
trudno ocenić inaczej
niż jako błahe, w
najmniejszym zaś stopniu
nieusprawiedliwiające
jego zachowania. Decyzja
oskarżonego zarówno o
spożywaniu alkoholu ,
jak i kierowania
samochodem w tym
samym dniu, nie została
podjęta w szczególnej,
nagłej i niespodziewanej
dla oskarżonego sytuacji
motywacyjnej.

Okoliczność ta negatywnie
dla oskarżonego wpływa
na ocenę stopnia
jego winy, a także
jego postawy, którą
odnosić trzeba także do
okoliczności popełnionego
przez oskarżonego
przestępstwa.

Okoliczności podnoszone
przez obrońcę takie
jak fakt, iż oskarżony
poddął się badaniom
w zakresie trzeźwości,
oraz nie utrudniał
pracy funkcjonariuszom
policji są zbyt mało

znaczące, aby zastosować instytucję probacyjną. Obrońca podnosi nadto, iż oskarżony jest osobą nie karaną, co oczywiście jest faktem w zakresie przestępstw karnych, jednak był już dwukrotnie karany za wykroczenia drogowe, m.in. przekroczenie prędkości o ponad 50 km/h, co de facto świadczy o jego lekceważącym podejściu do przestrzegania norm prawnych.

W tych warunkach zarówno stopień winy oskarżonego, jak i jego postawa oceniane być muszą jako nie dające podstaw do zastosowania wobec J. M. instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

7. *Koszty procesu*

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

VI

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego J. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.020 (jeden tysiąc dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków, w tym kwotę 800 zł tytułem opłaty. Orzekając o kosztach, Sąd wziął pod rozwagę aktualną sytuację osobistą oraz majątkową oskarżonego, w tym fakt, że pracuje on zarobkowo osiągając z tego tytułu

	stałe wynagrodzenie, jak również wysokość orzeczonej kary grzywny i środka karnego.	
1.Podpis		